

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. N° 24.

Anden Session.

17de Møde.

Løverdagen den 2den November.

(Fortsat).

Orsted (fortsat): Det er med Hensyn til den Interesse, Staten har ved at sikke sine Embedsmænd en taalelig Tilstand, naar de uden egen Skyld maae forlade deres Embeder, det er med Hensyn dertil, at foranførte Bemærkning faaer nogen Betydning, og det er ingenlunde den blotte Medlidenhed, som skal komme i Betragtning. Ligesaa lidt som jeg troer, at Pensionsovgivningen bør hvile paa Medlidenhed, ligesaa lidt maa den betragtes fra det Synspunkt, at Staten belønner den Række af Aar, man har tjent, at man skal have større Betaling, fordi man har tjent i en længere Aarrække, og jeg troer derfor, at det ikke er et urigtigt Princip, som forhen har været antaget i Pensionsovgivningen, at de Mand, som uden egen Skyld bleve entledigede, hvad enten de havde tjent i kortere eller længere Tid, fik en Pension, som nærmede sig noget deres Gage, nemlig $\frac{2}{3}$. Jeg troer ogsaa, at det har særlig Betydning, at de Embedsmænd, som gaar af, medens de er unge, eller inden de have tjent Staten i en længere Aarrække, skulle lade sig nøie med en ringe Dvotadeel af deres Gage i Pension, naar de, saaledes som Grundloven ud siger, vilkaarliggen skulle kunne afskediges uden Lov og Dom. Det er derfor, jeg troer, hvad der ogsaa med god Grund blev antaget af begge Rigets Stænderforsamlinger i Aaret 1846, at den Embedsmand, som uden Ansøgning og uden Lov og Dom fik sin Afsked, at han skulde have $\frac{2}{3}$ af sin hidtil havde Gage i Pension. Men, som sagt, jeg troer ikke, at jeg nu, som Sagen staaer, kan gjøre disse Betragtninger gjældende, men jeg troede dog at burde frem-

sætte dem, for at frie mig for Misforstaaelser, som mit tidligere Foredrag havde givet Anledning til.

Hvad det Spørgsmaal angaaer, om den Embedsmand, som afgaar efter 50 Aars Tjeneste, skulde have en større Dvotadeel af sin Gage i Pension, end som Udkastet har bestemt for enhver Embedsmand, som havde tjent i 29 Aar eller længere, saa føler jeg vel det Billige, der kan være deri, og jeg troer ogsaa, at det stemmer overeens med den almindelige Følelse, at der skal gjøres noget Mere for den Mand, som har tjent i saa lang Tid, men det forekommer mig dog ikke at have nogen Rod i den øvrige Lovgivning, saaledes som den foreligger fra Folkethinget, og som Udvalget foreslaaer, at den med uvæsentlige Forandringer skal vedtages; thi, naar den hele Aarrække fra 29 til 50 Aar ikke skal komme i Betragtning, saa forekommer det mig mindre rigtigt, at han netop ved det 50de Aar skal faae af sin i dette Mellemrum almindeligviis forhøiede Gage en betydelig højere Dvotadeel i Pension, end han ellers vilde have faaet. Naar man først skal antage en Scala for Tjenesteaalderen, som jeg af foranførte og de øvrige i mit forrige Foredrag udviklede Grunde ikke finder anbefaleligt, saa vilde jeg finde det consequent, naar man blev ved det af Regjeringen forelagte Lovudkast, hvorefter en stiggende Dvotadeel gives, eftersom Embedsmænd har tjent i en vis Aarrække, men jeg finder det mindre consequent, naar man vil blive staaende ved det af Folkethinget forelagte Lovudkast, at man saa gjør en Forandring med Hensyn til 50 Tjenesteaar. Naar det menes, at det er en i den hidtilværende Administration ligesaa bestemt grundet Regel, at en Embedsmand efter 50 Aars Tjeneste skulde have fuld Gage, som at han i Almindelighed har